

vode pocitka

letnik 34, številka 7-8/2018

revija za evangelijsko duhovnost

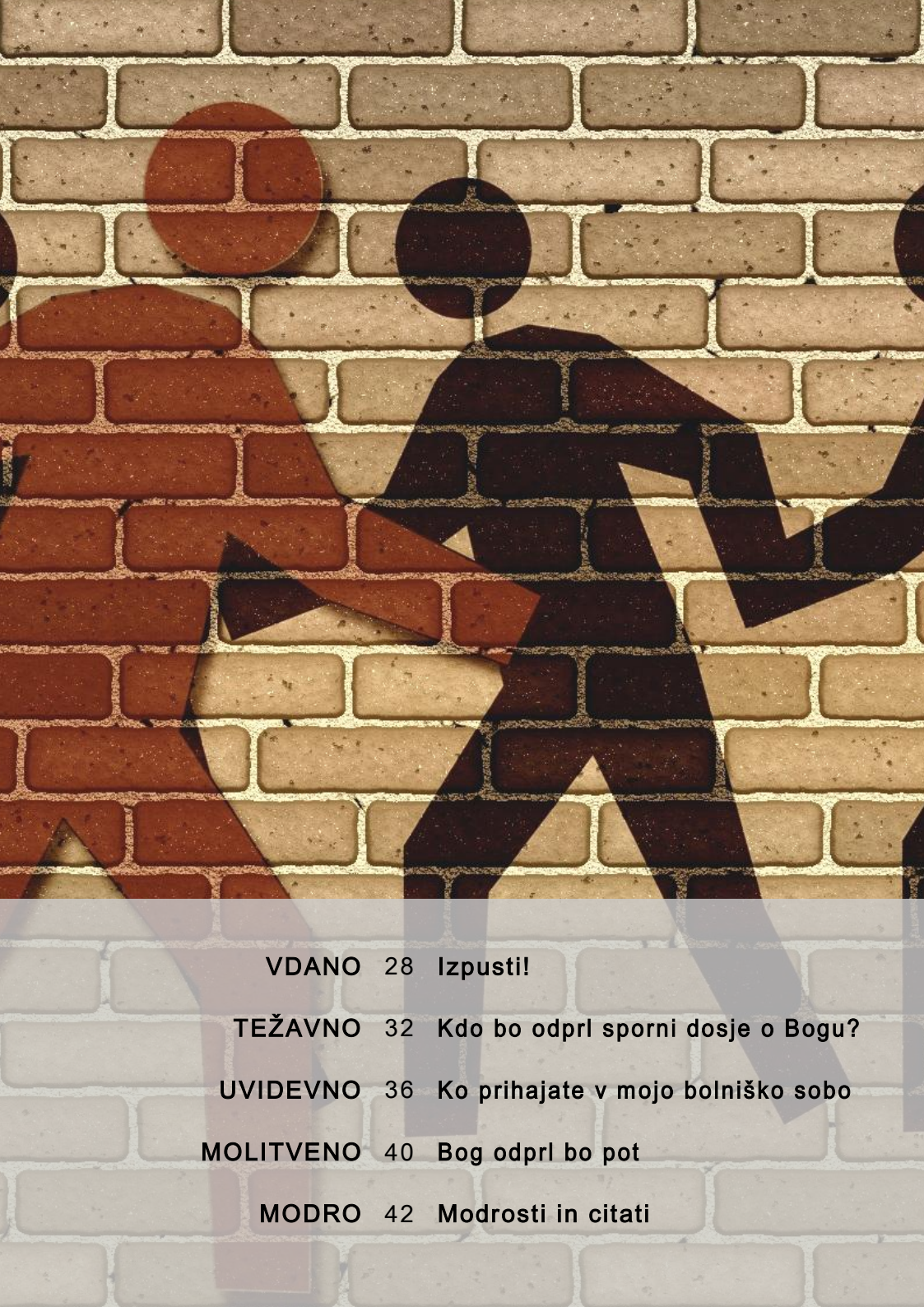
»Sveto pismo more po veri v Kristusa Jezusa dati
modrost, ki pelje v rešitev.«

Drugo pismo Timoteju 3,15

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	Našo vero čaka veliko plačilo
TIPIČNO	6	Kaj je tipično krščansko
POSTOPNO	14	Zakaj Jezus
OSVETLJENO	18	Jezus je luč sveta
OSVEŽUJOČE	26	Božja milost

VDANO 28 Izpustil!

TEŽAVNO 32 Kdo bo odprl sporni dosje o Bogu?

UVIDEVNO 36 Ko prihajate v mojo bolniško sobo

MOLITVENO 40 Bog odprl bo pot

MODRO 42 Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik

Našo vero čaka veliko plačilo

Sveto pismo nas spodbuja, naj si ničesar ne ženemo k srcu, ampak naj ob vsaki priložnosti izražamo svoje želje Bogu z molitvijo, v obliki prošenj in zahval. Sveto pismo nam še zagotavlja, da bomo, če bomo tako delali, v sebi mirni, saj bo z nami Bog miru.

Ker verujemo v Boga, ga prosimo za pomoč in se mu zanjo nato zahvaljujemo. To je v bistvu vsa filozofija krščanskega življenja. Kajti Bogu se lahko prikupimo edino tako, da verujemo, da se vsem, ki ga iščejo, pusti najti in da njihovo vero bogato poplača. Sveto pismo nam na več mestih zagotavlja, da so Božje oči obrnjene k verujočim in njegova ušesa k njihovim prošnjam.

V Svetem pismu lahko preberemo, da je Bog tako vzljubil nas ljudi, da je dal svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa,

da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. To pomeni, da je Jezus Kristus zato prišel med ljudi, da bi nam odpustil naše grehe in da bi nas rešil tega pokvarjenega sveta. Če torej Bog ni prizanesel svojemu lastnemu Sinu, temveč ga je daroval za nas ljudi, kako nam torej z njim ne bi podaril tudi vsega, kar potrebujemo?

Bog nas ne obtožuje niti nas ne obsoja, nasprotno, Jezus Kristus, ki je vstal od mrtvih, noč in dan prosi Boga Očeta za nas z namenom, da nas nobena preizkušnja ne bi ločila od ljubezni, s katero nas ljubi Bog. Zato se trdno držimo vere v tega ljubečega Boga, saj imamo na svoji strani Jezusa Kristusa, Božjega Sina, ki sočustvuje z našimi stiskami, nadlogami, revščino in raznoraznim preganjanjem in je z nami celo v trenutkih umiranja in smrti.

Bližajmo se torej Bogu z zaupanjem, ker vemo, da se nas bo usmilil in nam bo v pravem trenutku pomagal. S takšno zaupljivostjo se mu lahko približamo brez slabe vesti, kajti priporočilo, ki nam ga daje polna goto-

vost vere, je popolno. Če se bomo brez omahovanja držali tega upanja, bomo na tak način Bogu dali priznanje, da je vreden vsega zaupanja, s čimer se mu bomo najbolj prikupili in pridobili njegovo naklonjenost.

Našo vero čaka veliko plačilo, še posebno, če potrpežljivo prenašamo raznorazne preizkušnje in v njih pričakujemo pomoč od nadvse milosrčnega in usmiljenega Boga. Saj vendar vemo, da naša vera v Boga pomeni izpolnitev Božje volje, zaradi katere bomo tudi dosegli obljubljene dobrine. Ne maščujmo se na svojo roko in niti v mislih ne sovražimo nikogar, kajti Bog bo vsakomur posebej povrnil po njegovih delih: stiska in bridkost se bosta zgrnila nad vsakega človeka, ki dela zlo, nad vsakogar, ki iz hvaležnosti Bogu vztraja v dobrih delih in se ne pusti odtrgati od upanja na Božjo pomoč, pa pride slava in čast in mir.

Sveto pismo nam sporoča, da nas Bog vedno usliši, kadar ga prosimo po njegovi volji. Božja volja pa je ta, da se ne bi nihče pogubil, ampak da bi vsakdo iz vsega srca, z vso dušo, z vso

močjo in z vsem mišljenjem ljubil Boga in svojega bližnjega kakor samega sebe. Kristus nas je vzljubil in daroval sam sebe za nas kot spravna daritev za naše grehe in za grehe vsega sveta. In ker nas je Jezus Kristus, prijatelj grešnikov, prvi vzljubil, ga tudi mi ljubimo nazaj in verujemo vanj in smo mu hvaležni ter mu s spoštovanjem in strahom služimo, kakor mu je všeč. Če tako živimo, od Boga dobimo vse, kar ga zaprosimo.

Bodimo zaupni z Bogom, saj vemo, da nas Bog v vsem posluša, za karkoli ga prosimo, in ker ga prosimo po njegovi volji, tudi vemo, da v bistvu že imamo, kar smo ga prosili. Naš Bog je namreč bogat za vse, ki ga kličejo. In naš Bog, bogat, kakor je, bo zaradi naše ljubezni do Jezusa Kristusa poskrbel za vse, kar potrebujemo. Našo vero čaka res veliko plačilo!

Skratka, Sveto pismo nam jasno zagotavlja, da zaupljivo vero v Boga, požrtvovalna pomoč v Cerkvi ter potrpežljivo prenašanje krivic, bridkosti in sovrašva čaka veliko plačilo, pri čemer je največje odrešenje.

dr. Daniel Brkič

Kaj je tipično krščansko?

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Tipično krščanska je ljubezen, kajti Bog je ljubezen. Tipično krščansko je, da ljubim bližnjega kakor samega sebe. Vendar to imamo vpisano v vest vsi in tega nas učijo tudi druge religije in duhovne alternative. Sveto pismo uči, da je tipično krščansko to, da bližnjega ljubim tako, kot ga ljubi Jezus: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,12-13). To pomeni, da sem pripravljen za bližnjega darovati celo svoje življenje. Vendar takšna darovanja poznamo tudi izven krščanstva. Torej kaj je tipično krš-

čansko? Tipično krščansko je, da ima kristjan novo življenje, Kristusovo življenje. »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20). Kristjan sam po sebi ne more živeti krščansko. Zapoved ljubezni nam je v pretežko breme, ker je sami ne moremo izpolniti. Zapoved ne sme postati predpis ali slavošpev za naš trud in zasluge. Bog hoče, da so njegove zapovedi dar, privilegij. Kaj torej? Zahtevano ljubezen živi v nas Kristus. Mar ni Kristus rekel, da lahko sad ljubezni rodi samo tisti, ki ostane v njem in On v njem, kajti brez njega ne moremo storiti ničesar? (Jn 15,5) Razlika je ali delam za Boga ali pa dovolim, da Bog dela v meni in skozme. Dati se moram Bogu na razpolago in reči: »Gospod, ti stôri to v meni.« Jezus mora postajati moj novi »jaz«. On se mora večati, jaz pa manjšati. V mojih duhovnih žilah mora teči nova kri, Kristusova. Le tako mi krščanstvo ni breme niti tekmovanje in primerjanje z drugimi, ampak v veselje. Dovoliti moram, da v meni živi ljubezen, ki je vame izlita po Svetem Duhu (Rim 5,5). Sam je nisem sposoben ne proizvesti ne živeti. Ne morem se zanašati nase, kajti

moje meso (telo) nasprotuje Duhu, Duh pa mesu (Gal 5,17).

Idealni kristjan ni, kdor ne greši, ampak kdor je odprt za Boga, kar pomeni, da se mu daje na razpolago. Osvobajati se moram od vsega, kar onemogoča, da bi v meni živel Kristus. To pomeni, da sem jaz pasiven, Sveti Duh pa aktiven. Ničesar ne počenjam zaradi sebe, ampak v Božjo slavo. Sadu ljubezni ne morem pripisati sebi, ker ga tako in tako nisem zmožen proizvesti. Junak kreposti ljubezni nisem jaz, ampak Kristus v meni (W. Stinissen). Moje lastne moči ne zadostujejo. Prav tako ne vadba ali napor discipline, saj slej ko prej doživim lastni neuspeh. Biti kristjan ne pomeni biti popoln v svoji moči za vsako ceno, ampak se zanašati na Kristusovo popolnost, kajti svetost pomeni zdržati s svojo nepopolnostjo. Dovoliti moram, da Bog dela v meni, ne pa jaz zanj. Cilj Evangelija je postavljen tako visoko zato, da uvidim, da ga sam ne morem doseči. Kajti ljubiti tako, kot ljubi Kristus, ne zmorem. Zato svojo slabost nadomeščam s Kristusovo močjo. Leonard Cohen

prepeva, da rane poškodb vseh vrst postajajo odprtine za vstop Boga v našo nemoč in prizadetost. V razpoke bolečin vstopa Božja luč, sicer ne bi mogla vstopiti. Tudi Kristus je bil ranjen na križu. Njegove rane to potrjujejo. Zato hrepenim po slabotnosti, kajti v njej prepoznam Gospodovo moč (Bernard iz Clairvauxa). Slabotnejši ko sem, primernejši sem za Boga. Bog ne uporablja tistih, ki se zanašajo na svojo moč, krepost in modrost. Prava vera je tako in tako zaupanje v Boga, ne vase. Askeza pomaga, da postajam boljši človek, Kristusovo življenje v meni pa, da postajam novi človek. Ne gre za askezo, ampak za mistiko.

Ker poznam svoje omejitve in nemoč, da bi živel sveto, prosim: »Kristus, ti bodi moja svetost.« Svetemu Duhu moram dovoliti, da v meni oblikuje Kristusovo naravo, kajti kdor je rojen iz Boga, živi Božje življenje (Jn 1,13). Krščanstvo ne pozna definicije »moram«, ampak »želim«; ne govori o človeških krepostih, ampak o sadu Duha. Ne govori o naših dosežkih, ampak o delu Božje milosti v nas. Ne gre za delo, ki

ga moram opraviti jaz, ampak za delo, ki ga v meni opravi Bog, če mu dovolim: »Če je kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo. Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj ...« (2 Kor 5,17) Za krščanstvo je značilna edinstvena lahkota, ki je toliko lahkotna, da je lahko težja od dosežkov vseh naših naporov, prizadevanj in izvrševanj zapovedi (Simone Weil). Zakaj raje zauzamemo sebi in svojim močem kot Božjemu daru? Zakaj smo nagnjeni k nadutosti in dokazovanju, kaj zmoremo? Zakaj raje verjamemo v gotovost svoje storilnosti, namesto da bi živeli v svobodi Duha? Skrivnost uspeha svetosti ni v naših prizadevanjih, kajti svet je tisti, ki nikoli ne odneha potovati in gre naprej ter na koncu pride na cilj s pomočjo Boga, tudi če zamuja (T. Avilska).

Svetost je predanost Bogu. A kako se mu bom predal, če mi on nič ne pomeni? Svetost je umiranje mojega ega. Svet sem vsakič, ko rečem: »Bog, moj »jaz« računa nate.« Svetost ni borba, trpinčenje, odpovedovanje, ampak je veselje. Svetost

ni odstranjevanje telesnosti, posvetnosti in grešnosti; to poskušajo tudi v religijah in duhovnih alternativah. Ne gre za humanizem in moralizem, ampak za rojstvo iz Boga, kajti kdor je rojen iz Boga, več ne more ugajati grehu. Krščanstvo je v prvi vrsti dar. Dobili smo novo življenje, ker Bogu ni nič nemogoče (Lk 1,37). Svetost pomeni dovoliti Svetemu Duhu, da je aktiven v meni. Svetost ni, da posnemam življenje nekega svetnika, kajti vedno lahko najdem, da mu še nekaj manjka. Svetost je biti kakor Kristus, bolje rečeno biti drugi Kristus. Ambroise-Mari Carré se je zaozbljubil postati svetnik. Zapisal je: »Če ne postanem svetnik, bom Kristusov izdajalec.« Ko je bil star 96 let, je priznal, da mu ni uspelo in da računa samo na Božjo milost. Svetost pomeni zanašati se na Božjo milost. Kajti Gospod ne potrebuje našega dela, ampak našo ljubezen; samo našo ljubezen. To zadostuje. Vse ostalo lahko ustvari, saj je Stvarnik.

Ljubezen do bližnjega, še več, do sovražnika, je dokaz, da Boga ljubim. Takšna ljubezen je možna le po Svetem Duhu.

Vtikač svojega srca moram vtakniti v vtičnico Božje ljubezni (Porphyrios z Atosa). Kristjan je prepoznan po sadu ljubezni (Gal 5,22). Ljubezen je edini sad Duha, zato je apostol Pavel uporabil ednino – ho karpos tou pneumatosa. Sad pove, kakšno je drevo. Samo ljubezen je celotna vsebina postave: »Ljubezen bližnjemu ne prizadeva hudega; ljubezen je torej izpolnitev postave.« (Rim 13,10) Brez ljubezni sem nič (1 Kor 13,2). Vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker ljubimo, kajti kdor ne ljubi, ostaja v smrti (1 Jn 3,14). Ljubim lahko zato, ker sem od Boga ljubljen in sprejet. Bog me ne ljubi zato, ker sem jaz dober, ampak zato, ker je on dober. Izvor vse ljubezni je v njem. Jezus je priobčitev Božje ljubezni, je učlovečena ljubezen. Ko pri Gospodovi večerji jem kruh in pijem vino, okušam in se hranim z ljubeznijo. Takrat jem in pijem njegovo ljubezen, da jo lahko podarjam drugim. Prava ljubezen ne more nikoli umreti, ker je prežeta z večnostjo. Zato Bog edini zadostuje.

Človek ni nikoli toliko svoboden kot takrat, ko vse zaupa Bogu.

Takrat postane smiselna celo smrt, saj jo spremenimo v daritev, v darovanje (Jn 13,1). Jezus je učil, da krščanska vera deluje tako, kot ko človek poseje seme v zemljo in mu več glede tega ni potrebno skrbeti. Bodisi da človek bedi ali spi, seme samo od sebe raste in prinese sad, čeprav ne vemo, kako (Mr 4,26-28). Tako raste tudi sad Duha, ki je ljubezen. Prav tako neopazno raste tudi Božje kraljestvo med nami. Vsak trenutek je trenutek priložnosti (kairos) za spreobrnjenje k ljubezni. Spreobrniti se moram zato, da moja ljubezen ne bi bila odgovor na ljubeznivost drugih, ampak Kristusova narava v meni. Sad Duha je ljubezen. Vse ostalo – veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladovanje – so le svojstva ljubezni oziroma njeni zunanji znaki, s katerimi je apostol Pavel naslikal portret ljubezni, ki je hkrati Kristusov portret. Tipično krščanska je ljubezen, kajti Bog je ljubezen.

Jezus je učil: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Oko za oko in zob za zob. Jaz pa vam pravim: Ne upirajte se hudobnežu, ampak

če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo. In če se hoče kdo pravdati s teboj in ti vzeti obleko, mu pusti še plašč. In če te kdo sili eno miljo daleč, pojdi z njim dve. Če te kdo prosi, mu daj, in če si hoče kaj sposoditi od tebe, mu ne pokaži hrbta. Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste postali sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim. Če namreč ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo vas čaka? Mar tega ne delajo tudi cestnarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Mar tega ne delajo tudi pogani? Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče« (Mt 5,38-48).

Izraz »oko za oko, zob za zob« je Jezus ponovil iz Druge Mojzesove knjige 21,24-25 ter iz Pete Mojzesove knjige 19,21. Šlo je za načelo povračila z isto mero, ki je bil z istimi besedami v uporabi že v Hamurabijevih

zakonih (18. stoletje pred Kristusom). Namera ni bila prepričitev maščevanja, ampak prepričitev pretiranega maščevanja – krvolitja, kajti kazni ni smela biti večja od zločina. V Jezusovem času so začeli telesne kazni, na primer pohabljanje, nadomeščati s finančnimi kaznimi. Jezus je stara etična načela dopolnil z novimi. To, kar je učil Jezus, je človeško gledano neizvedljivo, takšno obnašanje pa nemogoče. Samo tisti, ki dovoli, da njegovo življenje upravlja Sveti Duh, to zmore. To ne pomeni, da mora kristjan trpeti škodo in se odreči pravicam. Ko sta bila Pavel in Sila v ječi po krivici, je Pavel rekel: »'Ne, tako ne gre! Naj prideta oblastnika sama semkaj in naju spremita na prostost!' Prišla sta k njima in se opravičila, ju odpeljala iz ječe ter prosila, naj odideta iz mesta« (Apd 16,37-39). Pavel se je pritožil tudi cesarju. »Pavel se je branil: 'Z ničimer se nisem pregrešil ne zoper judovsko postavo ne zoper tempelj ne zoper cesarja ... Če sem kriv in če sem storil hudodelstvo, zaradi katerega zaslužim smrt, se ne branim umreti. Če pa so njihove obtožbe neresnične, me nihče ne

more njim izročiti. Na cesarja se sklicujem!« (Apd 25,8-11) Ko je po krivem obtoženi Jezus stal pred vélikim duhovnikom in ga je eden izmed služabnikov, ki je stal poleg, udaril po licu in dejal, zakaj tako odgovarja vélikemu duhovniku, mu je Jezus odgovoril: »Če sem napačno rekel, izpričaj, da napačno; če pa prav, zakaj me tolčeš?« (Jn 18,22-23) Kaj torej pomeni, da naj nastavimo še levo lice, če nas kdo udari po desnem? Zakaj tega nista storila Jezus in Pavel? Če je kdo koga udaril po licu, je to pomenilo prezir, sramoto, ponižanje in nespoštovanje in ni šlo toliko za boleč udarec (Jeremias; Mišna Bk 8,6). Jezus je táko ravnanje doživel pred križanjem, ko so mu pljuvali v obraz in ga tolkli s pestmi, medtem ko so ga drugi udarjali in govorili: »Prerokuj nam, Mesija, kdo te je udaril« (Mt 26,68). Po desnem licu se je udarjalo z levo roko tiste, ki so bili iz istega družbenega statusa, z desno roko, na kateri so nosili prstan, pa se je udarjalo tiste, ki so bili iz nižjega družbenega statusa, in to z zunanjo stranjo dlani, kar je bil znak posebnega ponižanja. Znana je bila krilatca: »Če te

kdo udari po desnem licu kot sina, mu nastavi še levo, da te udari kot sužnja.« Nastaviti drugo lice, medtem ko nas izkoriščajo, sramotijo in o nas lažejo, bi vodilo v pasivnost, v podpiranje zla in krivice. Dati zadnji kos oblačila bi pomenilo ostati nag. Iti pod težkim bremenom še eno miljo dlje bi pomenilo zlomiti se od onemoglosti. Posoditi vsakomur, ki nas kaj prosi, bi pomenilo postati revež in ne več živeti. Jezus ni govoril o tem. Tudi ko je učil, naj sploh ne prisegamo ne pri nebu (pri Bogu) ne pri zemlji ne pri svoji glavi, moramo to razumeti pravilno, saj je apostol Pavel zapisal: »Boga kličem za pričo in prisegam pri svojem življenju (db. svoji duši), da v Korint samo zato nisem več šel, ker sem vam prizanašal.« (2 Kor 1,23) Podobno je zapisal v Pismu Galačanom 1,20: »Pred Bogom vam zagotavljam, da to, kar vam pišem, ni laž.«

Kaj pomeni dati nekemu še plašč, če nas prosi obleko? Obleka je bila takrat spodnje oblačilo, plašč pa zgornje, za ponoči. Po Mojzesovi postavi (2 Mz 22,25) je bilo potrebno plašč, ki je bil vzet v zastavo,

vrniti do sončnega zatona, ker je bila to edina odeja za spanje. Jezus je učil, da ga je potrebno celo dati, ne le vrniti. In kaj je mislil s tem, ko je povedal, naj namesto ene milje prehodimo dve? Rimljani so kot uradne osebe imeli pravico okupirane Jude prisiliti, da so nosili težka bremena ali celo orožje namesto drugih. Spomnimo se Simona iz Cirene, ki so ga vojaki prisilili, da je nesel Jezusov križ (Mt 27,32). Judje so se temu upirali, ker so Rimljane sovražili in bi se s tem onečastili, sploh sionisti, Jezus pa je učil, naj pojdejo celo dve miljii daleč in to brez plačila. Kaj torej vsa ta pravila pomenijo za nas, kristjane? Ali brez tega ne moremo biti popolni kot je popoln naš Oče, ki je v nebesih? Ali moramo nastavljeni še levo lice? Ne, ampak več kot to. Ali moramo dati še plašč? Ne, ampak več kot to. Ali moramo iti še eno miljo dlje? Ne, ampak več kot to. Ali moramo res dati, če nas kdo kaj prosi? Ne, ampak več kot to. Kako izpolniti tako ekstremno smešno navodilo? Ali je res potrebno podariti vse, in to celo v tajnosti, ne pa le miloščinne? Ali je res potrebno prenašati krivico in jo komaj čakati ter

jo celo izzvati? Ali je res potrebno ljubiti celo svoje sovražnike in moliti za tiste, ki nas preganjajo? Ali vse to ne pomeni samouničenja? Kajti živeti tako pomeni imeti razred svetih beračev ter razred izkoriščevalskih, nepoštenih, lenih tatov in brezdelnežev. Ali nenehno izkazovanje ljubezni in odpuščanja sovražnikom ne omogoča napredovanja hudobije?

Zakaj je Jezus oznanjal evangelij druge milje? Ko se soočim s težkim položajem, nad katerim nimam oblasti, in grem še eno miljo dlje, moram to narediti z zaupanjem, vedrino in velikodušno, ne pa s prigovarjanjem in z upornim srcem, sicer mi plačilo v nebesih propade. Kaj pa, če to pomeni, da moram postaviti potrebo bližnjih pred svojo udobnost in da ne smem biti oderuh? In da ne smem biti zasvojen z materializmom, da ne bi postal njegov suženj. In da moram presoditi, kdo zares potrebuje mojo pomoč in v kakšen namen, ne pa, da me kdo na račun moje vere in naivnosti izkorišča. Jezus ne želi, da bi pretiravali, kot so to počeli Judje. Na primer, ko so pojedli ribo, so

morali čakati še šest ur, da so lahko jedli mlečni izdelek. Če pa so začeli obrok z mlečnim izdelkom in so potem jedli ribo, so morali pred tem usta sprati z vodo. Če hrane ni skuhal Jud, pa je sploh niso smeli jesti. Jezus, ki je ljudi od vseh ekstremov osvobajal, jim ne bi naprtil novih ekstremov, kar bi lahko drugo lice, podarjeni plašč in dodatna milja postalo. Kaj torej? Jezus je uporabil slikovit govor, značilen za judovsko mentaliteto. Prav tako ni rekel, da to, kar je Bog rekel starim, ne drži, ampak je spregovoril iz nove Božje perspektive, Očetove. To, da se hudobnežu ne upiramo, ne pomeni, da smo do zla brezbrizni in tolerantni ter da samodejno nastavljamo še drugo lice. Pomeni pa, da zla ne moremo premagati z zlom, ampak edino z ljubeznijo. In glede nošenja tujega bremena raje nosimo breme drug drugemu kot bratje. Prav tako se raje odpovejmo pravici, čeprav nam pripada, in se zavedajmo predvsem svojih dolžnosti. Raje kot da smo grabežljivi, pokrijmo goloto tujih grehov s plaščem ljubezni, kajti bolje je dajati kot jemati. Svojih sovražnikov ni potrebno ljubiti

na način, da postanemo njihovi podložniki in bi njihova početja odobraval, ampak tako, da jim želimo, da se spreobrnejo k Bogu in se rešijo svojih grehov.

Jezus je učil, da imajo nepričakovane geste ljubezni razorožiteljno moč. Mojega bližnjega, predvsem sovražnika, takšna prekomerna ljubezen, ki je ne pričakuje, toliko bega, da se več ne znajde, njegova hudobija pa izgine. Ali ni ravno to naredil Jezus na križu, ko je molil: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34). Z ničimer si nismo prislužili takšne odrešujoče ljubezni. V morju Kristusove ljubezni na križu je oprano blato naše umazanije. Samo ljubezen rojeva popolnost novega življenja. Izraz »popolnost«, o kateri je govoril Jezus, moramo razumeti v luči navedenega sobesedila. Popolnost ne označuje brezgrešnosti in svetosti, ampak pomeni ljubiti tiste, ki nas sovražijo, in moliti za tiste, ki nas preganjajo. Takšna popolnost je znak duhovne zrelosti in posnemanja Božje narave. Za Boga je popoln samo tisti, ki ljubi, kajti ljubezen je vez popolnosti (Kol 3,14). To je tipično krščansko.

Nicky Gumbel

Zakaj Jezus?

Nicky Gumbel je angleški pastor ter ustanovitelj projekta za spoznavanje osnov krščanstva z imenom tečaj Alfa (ang. Alpha Course).

Zakaj ne?

Bog nam v Jezusu Kristusu ponuja odpuščanje, svobodo in svojega Duha, da živi v nas. Vse to je dar od Boga. Ko nam nekdo ponudi darilo, imamo možnost izbire. Lahko sprejmemo darilo, ga odpremo in v njem uživamo ali pa rečemo: »Ne, hvala.« Žal mnogi ljudje najdejo izgovore in ne sprejmejo darila, ki ga ponuja Bog.

V nadaljevanju je navedenih in opisanih nekaj izgovorov.

a) »Ne čutim potrebe po Bogu.«

Ko ljudje to rečejo, običajno želijo povedati, da so precej srečni že brez Boga. Žal pa spregledajo, da naša največja potreba ni »potreba po sreči«, ampak »potreba po odpuščanju«. Človek mora biti zelo ponosen, da reče, da ne potrebuje odpuščanja.

Vsi potrebujemo odpuščanje. Brez njega se lahko znajdemo

v hudih škripcih, kajti Bog ni samo ljubeči Oče, on je tudi pravični sodnik.

Ali sprejmemo to, kar je Jezus storil za nas na križu, ali pa bomo nekega dne plačali ceno za vse, kar smo naredili napačno.

b) »Odpovedati se moram preveč stvarim.«

Včasih Bog pokaže na kaj v našem življenju, za kar vemo, da je napačno in bi se le-temu morali odreči, če bi želeli uživati v odnosu z Bogom po Jezusu Kristusu.

Moramo si zapomniti:

- Bog nas ljubi. On želi, da opustimo le tiste stvari, ki nam škodijo. Če bi se moji otroci igrali z nožem, bi jim rekel, naj se prenehajo igrati z njim. Ne zato, ker bi hotel pokvariti užitek v njihovi igri, pač pa ne bi želel, da se poškodujejo.
- To, čemur naj bi se odpovedali, ni nič v primerjavi s tem, kar lahko prejmemo. Cena za to, da ne postaneš kristjan, je precej večja, kot je cena, če postaneš kristjan.
- To, čemur naj bi se odpovedali, ni nič v primerjavi s tem, čemur se je odrekel Jezus, ko je umrl na križu za nas.

c) »Mora obstajati neka past.«

Povsem razumljivo je, da ljudje pogosto težko sprejmejo, da je v življenju lahko kaj tudi zastonj. Mislijo, da se vse sliši pre-

več preprosto in prepričani so, da mora obstajati neka »skrita past«. Žal ne uvidijo, da je dar odrešenja zastonj, za Kristusa pa ni bil, ker ga je plačal s svojo krvjo.

č) »Nisem dovolj dober.«

Nihče od nas ni dovolj dober niti ne moremo nikoli postati dovolj dobri za Boga. Ravno zato je prišel Jezus na svet. On je omogočil, da nas je Bog sprejel takšne, kot smo, ne gle-

de na to, kaj vse smo storili in kako močno smo zavozili svoje življenje.

d) »Nikoli mi ne bo uspelo tega vzdrževati.«

Res je, da nam nikoli ne bo uspelo tega povsem vzdrževati. Sami po sebi tega ne moremo storiti, vendar pa nam Sveti Duh, ki prihaja, da bi živel v nas, daje moč, da lahko življenje nadaljujemo kot kristjani.

e) »To bom storil kasneje.«

Ta izgovor je najverjetneje naj-

pogostejši. Včasih ljudje pravijo: »Vem, da je to resnica, vendar nisem še pripravljen.« Krščanstvo za nekaj časa odložijo. Toda dlje ko odlagamo, težje postaja in veliko zamudimo. Nikoli ne veš, če boš imel še eno priložnost. Če govorim zase, mi je edino žal, da tega daru nisem sprejel že prej.

*Prevod: Katja Brkič Golob
Odlomek iz knjižice Zakaj
Jezus? (Why Jesus?)
Se nadaljuje.*

Katja Brkič Golob

Jezus je luč sveta

Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto, v kateri je tudi vodja slavnice in glasbene skupine ter cerkvenega mešanega pevskega zbora.

Odlomek iz Markovega evangelija 4,21-25 predstavlja Jezusovo priliko, ki ima naslov Svetilka pod mernikom: »In govoril jim je: 'Mar zato prinesejo svetilko, da jo postavijo pod mernik ali pod posteljo? Mar ne zato, da jo dajo na podstavek? Nič namreč ni skrito, če ne zato, da bi bilo razodeto, in nič ni postalo zakrito, če ne zato, da bi prišlo na dan. Če ima kdo ušesa za poslušanje, naj poslušal!' In govoril jim je: 'Pazíte, kaj poslušate! S kakršno mero merite, s takšno se vam bo

merilo in še navrglo se vam bo. Kdor namreč ima, se mu bo dalo, in kdor nima, se mu bo vzelo tudi to, kar ima.'«

Jezus je zelo rad govoril v prilikah, ki so v bistvu primerjave z vsakodnevnim življenjem. V njih si je Jezus izbral nek vsakdanji predmet in ga uporabil za ponazoritev pomembnega dejstva. Z uporabo predmetov je Jezus verske resnice osvetlil in jih približal ljudem.

V obravnavani priliki Jezus uporabi takrat znane predmete, kot so svetilka, mernik, postelja in podstavek, ki so bili v tistih časih sestavni kosi pohištva vsake hiše. Dandanes bi Jezus verjetno govoril o računalnikih, pametnih telefonih ipd.

Prilika o svetilki pod mernikom je sprva videti nekoliko nenavadna. Kdo neki bi namreč svetilko pokril, da ne bi bila na odprtem vidnem mestu? Kdo bi dandanes sedel v temi, čeprav bi si lahko prižgal luč? Jezus želi biti dramatičen, in da bi spoznali, kaj je Jezus s to priliko želel sporočiti, si podrobneje pogledjmo vsak predmet posebej.

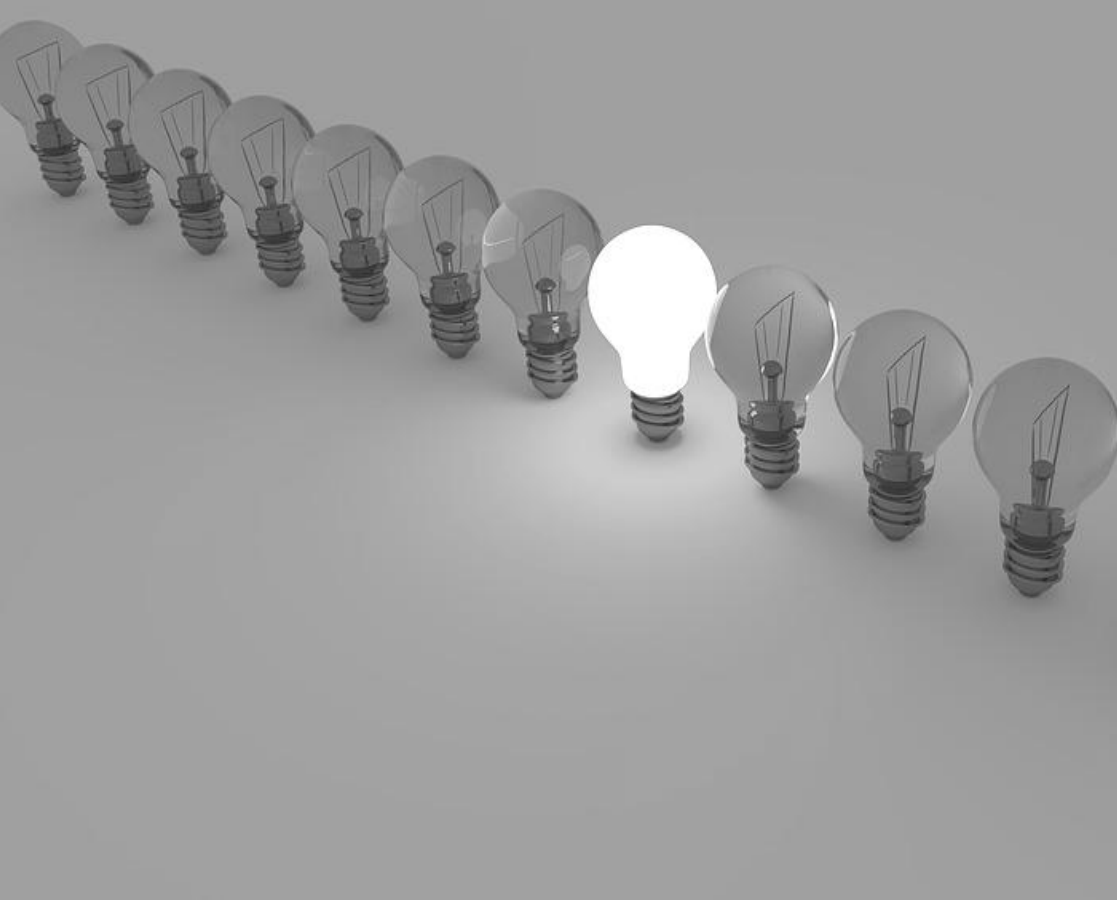
1) Kdo ali kaj je svetilka?

Metafora svetilke je v Svetem pismu pogosto uporabljena. V Matejevem evangeliju 5,15-16 se svetleča in sijoča luč svetilke nanaša na to, da bi ljudje videli dobra dela kristjanov in bi zaradi tega častili Boga. Toda v odlomku, ki ga obravnavamo, se svetilka (ali sveča, kot prevaja Chraska) ne nanaša na dobra dela kristjanov. Prevod – »mar zato prinesejo svetilko« – v našem jeziku ne zajema bistva, ki ga je želel poudariti pisec evangelija Marko, saj v izvirni grščini piše dobesedno takole: »Mar zato prihaja svetilka, da jo postavijo pod mernik ali pod posteljo?« Zapis je nenavaden, saj svetilka kot predmet ne more priti sama od sebe, toda Marko je drastičen in želi s posebitvijo predmeta nakazati, da ima svetilka v tem kontekstu simbolični pomen. To, da bi svetilka prišla kar sama, nakazuje, da gre v resnici za osebo in ne za predmet. Ta glagol »prihajati« opozarja na to, da se nam nekaj oziroma nekdo približuje. In to je Božje kraljestvo, ki ga konkretno predstavlja Jezus Kristus. **Ta luč, ta svetilka se torej**

nanaša na Jezusa Kristusa.

On je ta svetilka, ki prihaja, da bi svetila ljudem. In to primerjavo, da je Bog luč, lahko najdemo že v Stari zavezi: »Zares, ti si moja svetilka, Gospod [Bog] mi razsvetljuje temo« (2 Sam 22,29).

Namen svetilk ni, da se jih skriva, ampak da svetijo. Tako tudi ni Bog poslal Kristusa na ta svet, da bi ostal skrit, temveč da bi bil vsem očiten. Jezus Kristus je torej ta luč, ki sveti v temi, kot pravi Sveto pismo: »Bog je luč in v njem ni nobene teme« (1 Jn 1,5). Obenem luč oziroma svetilka lahko predstavlja tudi besedo (gr. logos), ki se ravno tako nanaša na Kristusa. V Novi zavezi bremo: »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu...« (Jn 1,1,) v Stari zavezi pa: »Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, luč moji stezi« (Ps 119,105). Luč je torej simbol za Boga in za Besedo od Boga (Toro). Svetilka tako predstavlja dejstva, s katerimi je Jezus želel seznaniti svoje učence. To niso spoznanja, ki bi jih spravili pod pokrov ali pod posteljo, ampak jih moramo dati na vidno mesto, da bi jih vi-

deli in prepoznali vsi. Svetilka predstavlja vir svetlobe, nanaša se na izvor znanja – na Boga, ki je temeljna in edina resnica.

Zanimiva je tudi besedica »mar«, ki jo najdemo takoj na začetku obravnavanega odlomka: »Mar zato prinesejo svetilko ...« Jezus želi z njo povedati, da svetilka seveda ni namenjena temu, da bi bila skrita. Ta »mar« označuje absurdnost, nesmiselnost, nelogičnost. Pisec želi poudariti, da je ta

svetilka v resnici še skrita, ovita v skrivnost, kajti njen pravi namen se šele razodeva. Gre za tipično Markovo razumevanje in podajanje mesijanske skrivnosti, da je Jezus pravi Bog in pravi človek. Kristusova identiteta zajema lastnosti, da je Mesija, Božji Sin, trpeči služabnik, Kralj in Odrešenik, kar je veljalo tako za skrivnost kot za razodetje, odvisno od vere posameznika.

Pomemben je še en vidik upo-

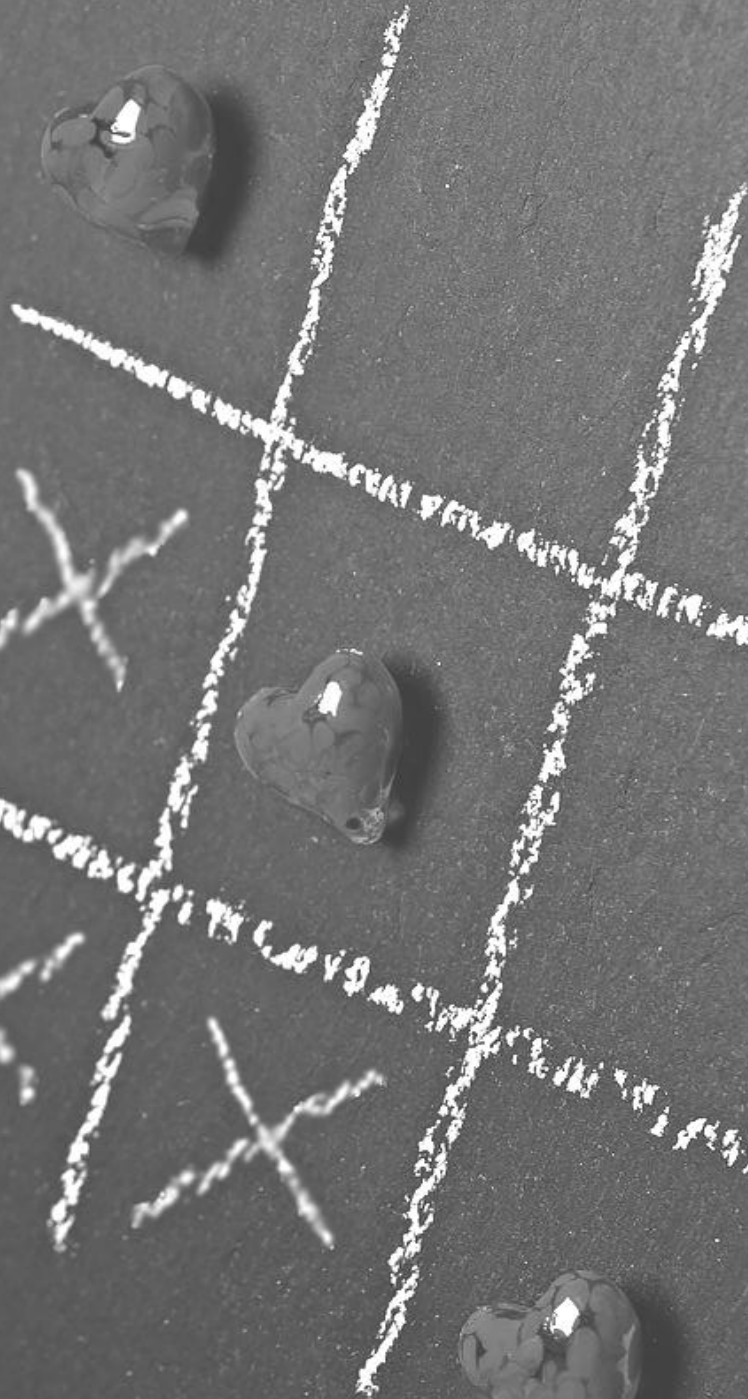
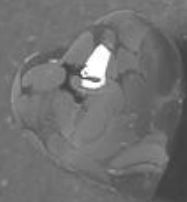
rabe simbola svetilke v priliki. V starih časih so bile svetilke pomembni predmeti, ne samo, da so dajale svetlobo in so razsvetljevale domove, ampak so jih uporabljali tudi za potovanje ponoči (tudi v priliki o nespametnih in modrih devicah je uporabljena metafora takšne svetilke) pa tudi v templjih za verske namene. Beseda svetilka se v grškem izvorniku nanaša na svečo (kot prevaja tudi Chrasaka), vendar ne gre za klasično svečo, kot so jo predstavljamo danes, ampak za majhno glineno posodo, tako imenovano oljenko, ki so jo napolnili z oljem in ji dodali stenj, ki so ga namočili v olje, in jo nato prižgali. Oljenka torej ne bi mogla goreti brez olja, zato se beseda svetilka v tem odlomku nanaša tudi na Svetega Duha, ki simbolizira gorivo – olje, ki je v svetilki. Prilika o svetilki tako govori o trojstvu: tisti, ki svetilko prinese, je Bog Oče, svetilka sama je prisposoda za Kristusa, olje, ki je v svetilki, pa je prisposoda za Svetega Duha.

2) Kaj pomeni mernik?

Drugi predmet iz vsakdanjega življenja, ki nastopa v priliki, je

mernik. To je posoda, v katero so spravljali žito. To ni bila majhna, ampak dokaj velika posoda, v katero bi lahko spravili približno 20 kg pšeničnega zrna. Obstajali so tudi merniki, v katere bi lahko spravili do 35 litrov vode. Jezusovim učencem je bil mernik zelo dobro poznan predmet. To posodo so namreč uporabljali tudi, ko so šli zvečer spat in so svetilke dejansko dali pod mernike, da so jih na tak način ugasnili. Tudi ni naključje, da pisec ni uporabil izraza posoda, ampak mernik, saj kasneje v besedilu piše o tem, da se nam bo *merilo* s takšno *mero*, s kakršno *merimo*.

Judje so torej mernik uporabljali, da bi z njim ugasnili svetilko, saj je pod mernikom zmanjkalo kisika in je svetilka ugasnila. **Mernik je tako v duhovnem smislu prisposoda za stvari, ki ugašajo našo vero v Kristusa.** Mernik ali posoda namreč predstavlja vsa »dušila« tega sveta, s katerimi smo prezasedeni in nam kradejo čas za Boga. Mernik je prisposoda za »vrednote« tega sveta, kot so korupcija, nepoštenost, zlaganost, neetično poslovanje, kra-

je, pehanje za imetjem, nespoštovanje človekovih pravic. V mernik so shranjevali živež, zato v prenesenem pomenu predstavlja »dobrine« tega sveta, kot so: materializem, okultizem, malikovanje, upornost, neskešanost ... Vse to duši svetilko Svetega Duha in zasenči veličino Boga v našem življenju ter nam ukrade radost odrešenja po veri v Jezusa Kristusa.

3) Kaj simbolizira postelja?

V priliki je omenjena tudi postelja. Pisec pravi, da bi bila svetilka lahko postavljena tudi pod posteljo. Če pogledamo originalni jezik, pisec v resnici govori o »dnevem kavču«. V tistih časih so namreč imeli kavču podobno sedalo, ki je bilo namenjeno izključno počivanju. Če je mernik predstavljal stvari tega sveta, ki nas lahko prezaoposlijo, potem postelja predstavlja nas same, ki smo lahko velikokrat nevarnost sami sebi. **Postelja je namreč prisodoba za lenobo, malodušje, mlačnost, nezainteresiranost.**

Postelja oziroma »kavč« je bil iz lesenega materiala, prevlečen s snovjo, ki je bil gorljiv,

zato bi bilo povsem nespametno svetilko s plamenom položiti pod tak kavč, ker bi se vnel in bi zgorela celotna hiša. V duhovnem smislu to pomeni, da me nezainteresiranost in malodušje lahko pahmeta v duhovno smrt. Danes po Cerkvah ni več problem v tem, da se verujoči ne bi zavedali, da smo grešni, problem je v tem, da nam je vseeno za naš odnos z Bogom. Naše malodušje nas lahko pahne v pogubo, zato nas apostol Pavel navaja k samokritiki: »Kdor torej misli, da stoji, naj pazi, da ne pade.« (1 Kor 10,12) Vidni znaki »duhovne zaspanosti«, na katere bodimo pozorni, so na primer nebranje Svetega pisma, nemolitveno življenje, neobiskovanje bogoslužij, nespravljivost, nečimrnost, zagrenjenost, neodpuščanje, nezainteresiranost za sočloveka, kritizem, samozadostnost...

4) Dalo se vam bo z isto mero, s kakršno merite

V nadaljevanju prilike Jezus najprej pravi: »Pazite, kaj poslušate!«. V originalnem jeziku to pomeni: »Poglejte, kaj poslušate«, kar Chraska prevaja kot: »Pomislite, kaj slišite!« Gre za

opozorilo, naj smo previdni, pazljivi in odgovorni. Ni vse, kar slišimo, dobro. Poslušanje sveta poraja v naši duši strah in nezaupanje v Boga, poslušanje Božjih obljub pa v nas vzbuja vero in zaupanje v Boga.

Kaj pomeni, da se nam bo merilo z mero, s kakršno merimo? V tej frazi je uporabljen izraz *mera*, ki je podoben prej omenjenemu izrazu *mernik*. V Matejevem evangeliju 7,2 se ta fraza uporablja kot svarilo pred obsodbami drugih ljudi. Torej, če druge obsojamo, bomo z isto mero tudi sami obsojeni. V Lukovem evangeliju 6,38 se ta isti stavek uporablja, da bi se nas opogumilo k darovanju pomoči potrebnim, kajti več kot bomo dali ubogim, več bomo dobili nazaj. Tu v odlomku, ki ga obravnavamo, pa je vrstica namenjena temu, da nas spodbudi k branju in razmišljanju o Božji besedi, ki je ključnega pomena za krščansko življenje.

Ideja o meri in merjenju v obravnavanem odlomku izhaja iz tedanje tržnice. Takrat so trgovali bistveno drugače kot danes – mere so bile približne in uteži so bile uporabljene »bolj na

oko«. V tem kontekstu gre v odlomku za dobronamerno opozorilo, naj poskrbimo, da to, kar slišimo, tudi naredimo. **Z drugimi besedami to pomeni, v kolikšni meri se bomo odzvali na Božjo besedo, najmanj v tolikšni meri bomo prejeli blagoslov od Boga.** In v tem kontekstu bo Bog bodisi blagoslov dal bodisi ga bo zadržal. »Meriti« torej pomeni stopnjo, do katere iščemo Božjo voljo in jo tudi ubogamo in upoštevamo. Navada, da se ne bi držali tega, kar smo spoznali o Bogu, je lahko za nas pogubna: če se ne držimo Božje besede, ki smo jo slišali, ostanemo brez blagoslova, kar je velika izguba. Če luč evangelija postavimo pod posteljo, bo zgorela naša cela hiša. Zato sproti upoštevajmo nova spoznanja Boga, kajti preveč resnice, brez da bi jo prakticirali, bi nas razvadilo in bi se nehali držati vsega, kar vemo o Bogu.

5) Podstavek in moč svetilke

Če svetilke ne smemo dati pod posteljo ali pod mernik, kam naj potemtakem gre? Svetilko je potrebno postaviti na podstavek (Chraska pravaja »na sveč-

nik«), kajti edino na tem mestu bo razsvetlila prostor, v katerem se nahajamo in v duhovnem smislu pregnala vsak greh iz življenja posameznika. **Jezus je s podstavkom mislil svojo smrt na križu**, kot je zapisano v Janezovem evangeliju: »Jezus je odgovoril in rekel: '... ko bom povzdignjen, bom vse pritegnil k sebi!' To pa je rekel, da je označil, kakšne smrti bo umrl« (Jn 12,32-33). Sporočilo prilike, ki jo obravnavamo, je torej, da mora biti Kristus (svetilka) postavljen na križ (podstavek), kajti edino z njegovo smrtjo in vstajenjem, bo tema za vedno premagana.

Podstavki za svetilke so bili v tistem času pogosti, toda samo bogati so si lahko privoščili velike, mogočne, izklesane iz kovine. Manj premožni so imeli manjše podstavke. Križ pa je takšne vrste podstavek, ki ni dostopen samo nekaterim, temveč vsem ljudem. Božje kraljestvo namreč ni prevzetno, temveč skromno. Jezus se svetu ne kaže na spektakularen način, temveč v ponižni in nevsiljivi drži – prubit na križ. Jezus v polnosti sveti – s križa. Božje trpljenje razodeva globoko

Božjo skrbnost in brezmejno ljubezen do vseh nas. Kajti Jezus, Božji Sin, se je ponižal do te mere, da je izkusil temo sveta na lastni koži, zaradi česar smo lahko prepričani, da nas razume in ljubi in nas lahko reši vsake teme.

6) Hiša

Celotna prilika se odvija v hiši, ki simbolizira skupnost, dom. V Razodetju več zapisov nakazuje, da ta svečnik oziroma podstavek svetilke dandanes predstavlja skupnost verujočih v Jezusa Kristusa, ki je Cerkev (primer Raz 1,20). Hiša, v kateri Jezus svojim učencem pove to priliko o svetilki, simbolizira dejstvo, da je odgovornost za širjenje radostne vesti odrešenja na verujočih. Prilika torej Cerkev in vse verujoče spodbuja, da luč evangelija ponesemo v ta temni svet. Tako kot je bila luč sveta, Jezus Kristus, pred dva tisoč leti povzdignjena na podstavek križa, tako **danes ta podstavek predstavlja Cerkev, torej tebe in mene, ki oznanjava radostno vest, da je na svet prišla luč, ki razsvetljuje vsakega človeka.**

Rebeka Jovanović

Božja milost

Rebeka Jovanović je sodelavka voditeljice molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Celotno Jezusovo življenje je bilo prepolno preganjanja in sramote. Vse njegove bolečine, vsaka kapljica njegovega znoja, vsak udarec z bičem, vsaka izdaja, vsaka sekunda umiranja na križu so dokazi njegove milosti in ljubezni do nas.

Nikoli ne pozabimo, da je bila Jezusova kri, ki se preliva v odpuščanje grehov, prelita za vsakega človeka na tej zemlji. Želel je, da se nihče ne pogubi, ampak da bi veroval v Jezusa, da bi mu bili grehi odpuščeni in da bi sprejel večno življenje z Bogom. A mnogokrat to milost odklanjamo.

Brala sem, kako se je nekoč skupina ljudi s čolnom izgubila sredi morja. Poskušali so najti

obalo, vendar jim ni uspelo. Postajali so onemogli, ker jim je zmanjkalo vode in hrane. Morske vode pa niso mogli piti zaradi njene slanosti. Čez nekaj dni so jih našli reševalci v kritičnem stanju, bili so skoraj mrtvi.

Reševalci, ki so jih našli, so ugotovili, da voda, po kateri so pluli izgubljeni, ni bila slana, ampak sladka, pitna, ker se je nedaleč od tam v morje izlivala reka. Ti ljudje, ki so se izgubili in skoraj umrli od žeje, so bili v resnici obkroženi z izobiljem pitne vode. Morali bi samo spustiti roke in zajeti vodo. Življenje je bilo okoli njih, a so vseeno skoraj umrli od žeje.

Tudi v duhovnem smislu danes na isti način mnogi umirajo od žeje, čeprav so obkroženi z izobiljem milosti, ki se jim ponuja. Ni namreč važno, kako daleč človek zabrede v greh in kakšne so vezi in verige, s katerimi zveže svoje življenje in ga spremeni v suženjstvo. Ni važno, kako so močni tokovi, ki nas vlečejo proti dnu propada. Pomembno in gotovo je, da Jezus noč in dan kliče vsakega posameznika in ga neutrudno

vabi, da bi po veri sprejel odpuščenje grehov in večno življenje, ki je v skupnosti z Bogom, ter vsakodnevno udejanjal svoje odrešenje po Božji milosti.

Bog nam je namreč v knjigi preroka Izaija trdno obljubil: »Kajti razlil bom vodo po žejni deželi, potoke po izsušeni zemlji. (Iz 44,3)

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon

Izpusti

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon (1651-1715) je bil francoski duhovnik, teolog, poet in pisec.

Prednosti ponižnosti (1. pismo)

Pogosto prosim Boga, da bi te obdržal v votlini svoje roke. In to bo prav gotovo storil, če si boš zapomnil ohraniti ponižnega in poslušnega duha. Ponižnost je dobra v vsaki situaciji, ker proizvaja poslušnega in učečega duha, ki vse stvari olajša. In ti bi bil med vsemi ljudmi bolj kriv kakor drugi, če bi se na tej točki upiral Gospodu. Kajti po eni strani te je Gospod veliko naučil o nujnosti postati kot majhen otrok; po drugi strani pa je malo ljudi doživelo izkušnjo, primerno za ponižanje srca in uničenje samozaupanja. Dobro, ki izhaja iz vsake izkušnje osebne šibkosti, je uresničiti

tev Božje volje za nas, da smo ponižni in poslušni. In takšnega naj te Gospod ohrani!

Kako mirno prenašati trpljenje (2. pismo)

Glede najinega prijatelja prosim Boga, da bi mu dal preprostost v zaupanju, ki mu bo prinesla mir. Kadar pazimo na to, da stalno predajamo vse nepotrebne skrbi in nemirne misli (torej sebične misli, ki so nasprotje ljubečim mislim), takrat se bomo znašli na visoki planoti miru tudi sredi nereda in kaosa. Spoznali bomo, da hodimo v svobodi in nedolžnem miru Božjih otrok, ne da bi se morali zato izolirati od ljudi ali Boga.

Enak nasvet, ki ga dajem drugim, voljno sprejemam tudi zase, ker sem prepričan, da moram tudi sam iskati mir na isti način. Celo sedaj moja duša trpi, vendar se zavedam, da je sebično življenje tisto, ki nam povzroča bolečino; kar je mrtvo, ne trpi. Če bi bili resnično mrtvi in naše življenje skrito s Kristusom v Bogu (Kološanom 3,3), se ne bi bojevali z bolečinami v duhu, ki nas sedaj zadevajo. Zato se moramo naučiti

prenašati vsa trpljenja v miru, celo tista, ki nas zadenejo brez naše krivde. Paziti pa se moramo nemira duha, ki ga povzročamo sami. Našemu križu, danemu od Boga, namreč lahko naložimo dodatno težo, če se upiramo in nismo pripravljeni sprejeti trpljenja. To pa je dokaz, da v nas še vedno živi stari jaz.

Križ, ki prihaja od Boga, bi morali sprejeti brez skrbi za naš jaz. In ko sprejmeš svoj križ na ta način, boš ugotovil, da ga lahko nosiš v miru, tudi če bo zelo boleč. Če pa svoj križ sprejmeš nejevoljno, boš spoznal in občutil njegovo neprizanesljivost. Notranji upor bo težje prenašati kot sam križ! Če pa boš spoznal Božjo roko in se ne boš upiral Njegovi volji, boš imel mir sredi težav. Zares so srečni tisti, ki znajo nositi svoja trpljenja s tem enostavnim mirom in popolno predanostjo Božji volji! Nič ne skrajša in ublaži trpljenja bolj kot duh neupiranja.

Običajno pa se želimo z Bogom pogajati. Radi bi mu predlagali določene meje, da bi tako videli, kakšen bo konec našega trp-

ljenja. Ne zavedamo pa se, kako na ta način preprečujemo uresničenje Božjih načrtov. Ker se trmasto obešamo na življenje, zaradi katerega je križ na prvem mestu nujen, zavračamo tudi sam križ, vsaj delno. In zato moramo iti skozi isto izkušnjo znova in znova.

Na koncu močno trpimo, vendar je učinek majhen. Naj nas Gospod osvobodi padca v takšno stanje duše, v katerem nam križi nič ne koristijo. Bog ljubi veselega dajalca, kot je rekel Pavel v 2 Korinčanom 9,7. Oh! Kakšna mora biti Njegova ljubezen do tistih, ki se v veseli in popolni podreditvi predajo Kristusu, da so križani z njim!

Smrt egoizma (4. pismo)

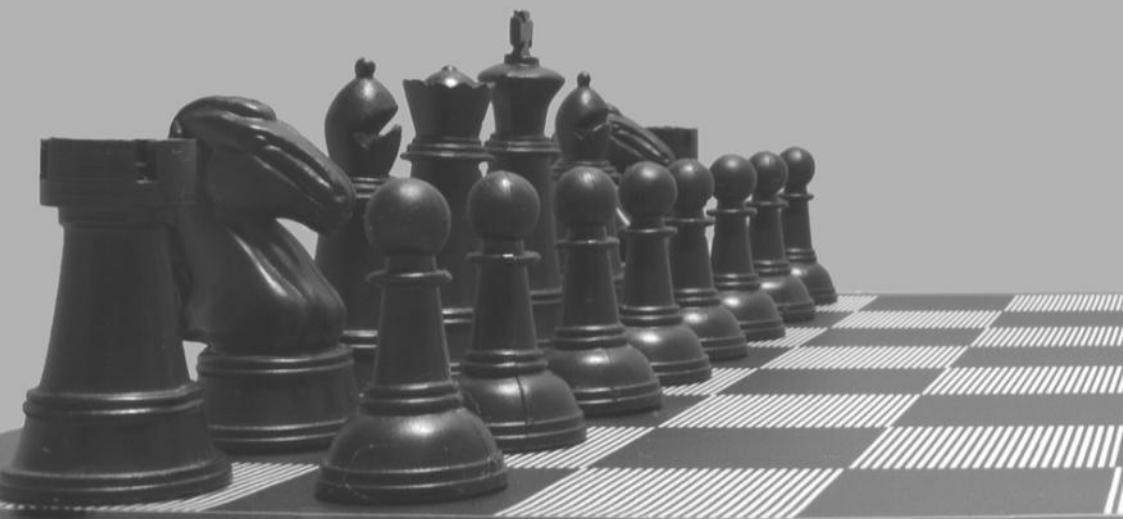
Ne morem izraziti, kako globoko sočustvujem s tabo v času tvojega trpljenja. Trpim skupaj s tabo, toda kljub temu se radujem, ker vem, da te Bog ljubi.

In sam dokaz, da te Bog ljubi, je ravno to, da ti ne prizanaša, ampak nate polaga križ Jezusa Kristusa. Vsakršno duhovno znanje ali čustva, ki jih imamo,

so vse prevara, če nas ne vodi-
jo k pravemu in nenehnemu
umiranju samim sebi. In resnica
je, da ne umiramo brez trpljen-
ja. Tudi ni mogoče predstavljati
si samega sebe mrtvim, če je v
nas še kakšen del, ki je še ved-
no živ. Ta duhovna smrt (ki je
resničen blagoslov v preobleki)
je brez dvoma boleča. Zareže
»hitro in globoko v naše najglo-
blje misli in želje z vsemi njihovi-
vimi deli ter nam jih pokaže tak-
šne, kot v resnici so.« Veliki
Zdravnik, ki vidi v nas to, česar
mi ne moremo videti, natančno
ve, kam mora položiti svoj nož.
On odreže to, čemur se mi naj-
težje odrečemo. In kako to boli!
Toda zapomniti si moramo, da
se bolečina čuti samo tam, kjer
je življenje, in kjer obstaja živ-

ljenje, tam je najbolj potrebna
smrt. Naš Oče ne izgublja časa
z rezanjem delov, ki so že mrtvi.
Ne razumi me napačno; On
želi, da živiš v obilju, toda to
lahko dosežeš samo, če Mu
dovoliš, da zareže v tisti mese-
ni del tebe, ki se še vedno
trmasto oklepa življenja. Ne pri-
čakuj, da se bo Bog ukvarjal s
tistimi vulgarnimi, hudobnimi
željami, ki si se jim odrekel, ko
si se mu predal. On bo posegel
na tiste dele tvojega jaza, ki so
še vedno živi. Lahko bo celo
preizkusil tvojo vero z omejitva-
mi in preizkušnjami vseh vrst.

Bi se moral upirati? Prav goto-
vo ne! Naučiti se moraš prena-
šati vse stvari! Smrt jaza mora
biti prostovoljna in do nje lahko

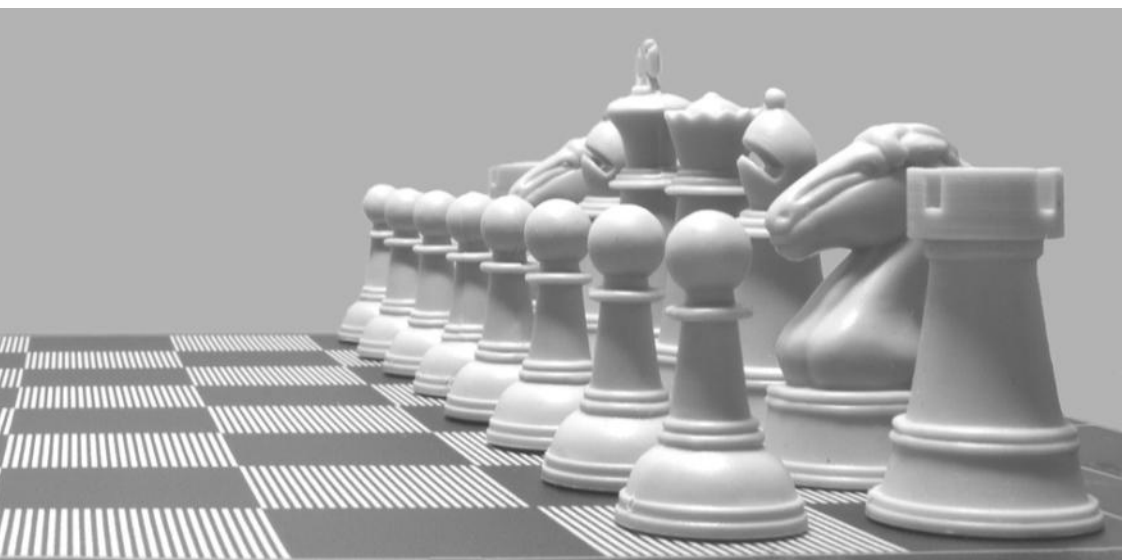

pride samo, če ti sam in dokler to dovoliš. Vsak, ki se upira smrti in zavrača njene prednosti, dokazuje, da ni pripravljen umreti. Ti moraš biti pripravljen predati se Božji volji, kadarkoli se On odloči, da bo iz tebe odstranil vse opore, na katere si se naslanjal. Včasih se moraš odpovedati tudi svojim najbolj duhovnim prijateljem, če so oni te opore. »Kaj se bojite, maloverni?«

Ali se bojiš, da te On ne bo mogel oskrbeti s tisto pomočjo, ki ti jo je odvzel na človeški ravni? In zakaj On odvzame človeško pomoč, razen zato, da je ne preskrbi od Sebe in da te očisti z bolečo izkušnjo?

Vem, kako utesnjen si, vendar sem prepričan, da Bog namerava dokončati svoje delo v tebi s tem, da bo odrezal vse človeške izvore. On je ljubosumen Bog in želi, da razumeš, da je to, kar bo izvedel v tebi, storjeno samo od Njega in od nikogar drugega.

Zato se predaj Njegovim načrtom. Dovoli, da te vodi, kjerkoli te želi voditi. In pazi, da ne boš iskal pomoči od svojih prijateljev, če ti Bog to prepoveduje. Tvoji prijatelji ti lahko dajo samo to, kar On daje njim. Zakaj bi hrepenel po izsušenih potokih, če so ti na voljo reke žive vode?

dr. Daniel Brkič

Kdo bo odprl sporni dosje o Bogu?

Spoštovani, kdo bo zbral pogum in odprl dosje spornih zadev o Bogu in zlu, čeprav je to težko? Sokrat je trdil, da sta na svetu samo dve vrsti ljudi; modri, ki vedo, da so bedaki, in bedaki, ki mislijo, da so modri. Motijo me puhloglavci, ki se radi postavljajo z urnimi odgovori. Ameriški filozof Peter Kreeft trdi, da zadovoljivega argumenta glede vprašanja trpljenja ni, saj je trpljenje več kot filozofski ali abstraktni pojem. Pravi, da odgovor ne more biti »nekaj«, ker nam to ne zadostuje, ampak »nekdo«, ki z nami trpi, torej Bog, kar daje trpljenju edinstveno vrednost. Zato je bistroumni Clive S. Lewis (1898-1963) zapisal: »Če iščete religijo, v kateri bi se počutili udobno, zagotovo ne priporočam krščanstva.« Zlo je posledica napačnih odločitev človeških bitij. Največji dar, ki nam ga je Bog dal, je svobodna volja – možnost izbire

med dobrim in zlim. Predstavljajmo si, kaj bi bilo, če bi Bog vsakič, ko naredimo napačno odločitev, interveniral s svojo magično paličico; ostali bi brez svobodne volje. Ali bi hoteli živeti v svetu, kjer bi bili kot lesene lutke pod nadzorom Boga lutkarja?

Domišljavo zlo je hotelo izruvatı vero tudi svetopisemskemu Jobu. Bog je postal zanj uganka. Toliko bolj, ko so ga obiskali kruti prijatelji in ga z neutemeljenim pametovanjem še dodatno prizadeli. Verski čistuni so se kot Božji advokati kar naenkrat postavili Bogu v bran, prijatelju Jobu pa so obrnili hrbet. Po njihovi sodbi – neresničnih resnicah – je Job hudo zgrešil ali pa vero izgubil. Književnik in nobelovec Ivo Andić (1892-1975) je o takih neznačajnejših v Nemirih zapisal: »Vi, ki mislite, da ste vzeli v zakup resnico, mi ne prihajate pred oči, ker vas ne morem gledati. Na vse, s čimer se ne strinjate, odgovarjate s strupeno slino; kdor se vas dotakne, vas dolgo pomni.« Trpeči Job vseeno ni odnehal, ampak je z Bogom razpravljaj. Ni podlegel zaključkom svojih prijateljev, ki so za njim vohljali in ga hoteli prepričati, da je kriv. Brez prerekanja z Bogom se Job ne bi spreobrnil v najbolj

izkustvenega vernika in se ne bi srečal z njim osebno, rekoč: »Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko. Zato odstopam in se kesam v prahu in pepelu« (Job 42,5-6). Rokoborba z Bogom – dozdevnim veleizdajalcem – je bila Jobu spodbuda za vzpostavitev odnosa z Bogom – resničnim Odrešenikom: »Toda jaz hočem govoriti z Mogočnim, hočem razpravljati (se pravdati) z Bogom« (Job 13,3). Pravi problem Jobove knjige je Bog, ne pa Job, zato je bila preizkušnja Jobove vere toliko težja. Ko je Job na svoj način srečal Boga, je izjavil: »Jaz vem, da je moj Odkupitelj živ!« (Job 19,25) Zaupanja v Boga ni dosegel razumsko, ampak izkustveno.

Job dokazuje, da je Sveto pismo kot najbolj božanska knjiga hkrati najbolj človeška, saj ne moralizira in ne idealizira, ampak nam pove, da se vsak človek, če prizna ali ne, bori z Bogom. Dokazuje tudi, da trpljenje ni argument, zaradi česar bi Job protestno pljunil Bogu v obraz in postal ateist, ampak je vzrok za neustavljivo in stalno iskanje Boga, in to dobrega, čeprav je bilo videti, da je Jobov zarotnik in sovražnik. Joba ne morem brati brez solza. Danski teolog in filozof Søren A.

Kierkegaard (1813-1855) je zapisal: »Kaj bi bilo, če ne bi imel Joba! Ne morem vam razložiti, koliko mi pomeni. Jobove knjige ne berem le z očmi, ampak jo devljem na srce in jo vzamem v posteljo ponoči. Vsaka njena beseda je hrana, oblačilo in balzam za mojo dušo. Ko se prebudim iz sna, so pomirjene neme, a strašne muke trpljenja.«

Morda kdo trpi in se počuti kot ptica, ki pešači, namesto da bi letela, ter se obtožuje, a za trpljenje nismo vedno sami krivi. Trpljenje nas največkrat doleti. Najbolj se moramo truditi, da ga ne povzročamo. Trpljenje je stalno človekovo nedojemljivo spremstvo. Trpeči Job, tudi če bi šlo za umišljenega junaka, je vsem ljudem najbližji človek vseh časov. Svetopisemska Jobova knjiga je tarnanje Bogu, ki je tiho in kot da se skriva. Ta dramatični opis človekove borbe z Bogom je apel trpina v breznu brezupa, ki upravičeno dvomi v Božjo pravdo. Pove nam tudi, da Bog takšno naše govorjenje sprejema in razume. V tej parabolni judovski modrosti o človeškem trpljenju je Bog slábo obrnil v dobro. Job je dobil znatno več kot je izgubil. Očitno razliko označujejo njegovi otroci pred in po nesreči; sprva

so bili navedeni brez imen, nato pa z imeni. Job ni trpel zato, ker bi bil grešen ali kaznovan, ampak, ker je bil preizkušan v veri. Trpel je brez vzroka, saj na celi Zemlji ni bilo tako pravičnega.

Človek v trpljenju ni pozabljen od Boga; šele takrat steče najgloblji pogovor. Jobov krik je v vseh nas: »Bog, kaj hočeš od mene?« Biblična ikona Joba nam potrjuje, da želi Bog svojim ljubljencem najboljše na način, ki včasih vodi po poti bolečine. Tudi Božji Sin je šel na Kalvarijo, da bi v jutru vstajenja odrešil človeški rod. V trpljenju je izražena cena Božje ljubezni. Bog je dopustil trpljenje v korist dobrega. Beremo: »Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?« (Lk 24,6) In: »Kristus je zaradi veselja, ki ga je čakalo, pretrpel križ ...« (Heb 12,2) Vsak kristjan je sočasno Job in Kristus. Križ je dokončni Božji odgovor na vprašanje zla. V Talmudu je zapisano, da je modri rabin, ko so ga spraševali o smislu trpljenja, rekel: »Ko lončar konča delo in iz peči vzame lonce, njihovo kvaliteto preveri s kladivom; a udari samo tisti lonec, v katerega je siguren.« Drži, vse ima svojo lepoto, tudi trpljenje, a vsak tega ne vidi (Konfucij). Dragi kamni

nikoli ne izgubijo svoje oblike, tudi če so razbiti na najmanjše koščke. Ametist kljub udarcem s kladivom ohrani obliko šesterkotnega romboida.

Bral sem o deklici, ki se je zelo bala vožnje skozi predore. Ko so morali iti skozi tunel, je mižala in svoj obraz zakopala v mamino krilo: »Prosim, povejte mi, ko bomo prišli skozi.« Leta so minevala, ona pa je odraščala. Končno se je na neki vožnji ojunačila, na hitro odprla oči in jih spet takoj zaprla. Naslednjič pa se je opogumila in zavpila: »Mami, ugotovila sem, da ima predor na obeh straneh luči!« Trpeči Job, ki ga je Bog najbolj spoštoval, bi nam zaupal, da je edini razlog, zaradi katerega bi si zaželel vrniti se na svet ta, da bi lahko še nekaj pretrpel za svojega Boga.

Vprašanje trpljenja je temeljni kamen ateizma. Kristjani trdimo, da ima Bog glede njega zadnjo besedo, vendar zakaj ne že zdaj, ampak šele v eshatološki polnosti, ko bodo izpolnjeni poslednji cilji življenja in sveta? Obstoj zla bo opravičen šele v končni bodočnosti. Ključno vprašanje ni, zakaj Bog zla ne odstrani, ampak zakaj je ustvaril svet, čeprav je zlo neizogibno? Bog je

ustvaril svet iz ljubezni, ker božanska logika temelji na njej, ne pa na moči, zato je zlo cena Božje ljubezni, ki želi svoboden odgovor iz ljubezni. Zlo se javlja kot negativni spremljevalec svobode; če možnosti za zlo ne bi bilo, ne bi bilo niti svobode odločanja med izborom dobrega in zla. Zlo je naša moralna odločitev, ne pa Božja določitev, sicer bi bili pogojeni in determinirani, ne pa svobodna bitja. Vsevedni Bog vé, kako se kdo odloča, a tega vnaprej ne določa. Svoboda ustvarja samo sebe oziroma ne obstaja noben drug izvor svobode razen svoboda sama. Zlo obstaja zato, ker mu svet s svojo svobodno odločitvijo omogoča obstajati. Zato je potrebno zavreči nesmiselne fantazme o Bogu, ki naj bi kot porednež pošiljal zlo, trpljenje, bolezen, smrt, genocide in naravne katastrofe, saj je Bog antizlo. Bog je svet ustvaril zato, ker zlo želi (hoče) in more premagati. Vesolju je dal toliko popolnosti, kolikor jo lahko (vesolje) sprejme (Leibniz). Ista svoboda je Boga v ljubezni obvezala, da je bes do zlorabiteljev svobode usmeril proti sebi. Nihče drug razen Bog Odkupitelj tega ne more narediti. Zato je krščanstvo edinstveno. Brez učlovečenega Boga, ki trpi, ni usmiljene-

ga Boga. Brez tega Bog za nas sploh ne bi obstajal. Ali tudi Bog trpi? Sveto pismo razkriva trojno Božje trpljenje. Prvič, ko je človek v raji zgrešil. Drugič, ko je človek začel zaradi greha trpeti. In tretjič, ker naše trpljenje ni bilo dovolj, da se človek odreši, saj je plačilo za greh smrt, je sam Bog prevzel na križu naše trpljenje nase (João J. Vila-Chã).

Francoski novinar Antoine Leiris, čigar žena je bila v terorističnem napadu v koncertni dvorani Bataclan v Parizu leta 2015 ubita, je poslal po medmrežju v svet zapis Pismo moji ženi in njenim ubijalcem: »Če nas je ta Bog, v imenu katerega ste v svojem slepilu ubijali, ustvaril po svoji podobi, potem je vsak naboj v telesu moje žene rana v njegovem srcu.« Na vprašanje, kako bo zagovoril Boga, je odgovoril: »Bog ne želi zla; to ni Božja volja, ampak so vse težave rezultat naše volje.« Drži, kajti zlo napreduje zato, ker dobri ljudje ne ukrepajo in ničesar ne naredijo. Krščanstvo ima Boga, ki z nami trpi, a ga žal ne poznamo v pravi luči. Teolog Karl Rahner (1904-1984) je glede tega zapisal: »Hvala Bogu, da ne obstaja tisto, kar velika večina kristjanov smatra za Boga.«

Dr. Stephen A. Schmidt

Ko prihajate v mojo bolniško sobo

**Dr. Stephen A. Schmidt
(1933-2012) je bil ameriški
profesor religijskih znanosti
in predsednik Združenja
profesorjev in raziskovalcev
verske vzgoje APRRE.**

Ko prihajate v mojo bolniško sobo, morate poznati dejstva mojega življenja:

- da obstajajo stvari, ki niso zapisane v zdravniškem opisu moje bolezni,
- da sem 40 let poročen,
- da imam 4 otroke in 4 vnuke,
- da sem »dedni« luteranec ... s črevesno boleznijo, tako kot Luther,
- da sem profesor,
- da poučujem učitelje, duhovnike in diakone kako negovati vero v mladem rodu,
- da imam rad življenje,

lepoto, potovanja, dobro hrano, viski J&B, gledališče, opero, simfonike, filme, smučanje na vodi, tenis, hojo, taborjenje,

- da imam rad ljubezen, čudež in srh spolne intimnosti,
- da uživam v vrtnarjenju, v vonju zemlje v drobnem dežju in pripekajočem soncu,
- da sem 12 let vodil skupino za kronične bolnike.

Ko prihajate v mojo bolniško sobo, morate poznati bridkosti mojega življenja:

- da imam crohnovo bolezen in sem prestal tri resekcije tankega črevesa,
- da sem bil več kot desetkrat v bolnišnici zaradi delne zapore črevesa,
- da sem kronični bolnik in zato pri meni ne pride v poštev trajna ozdravitev, ampak le zdravljenje,
- da mi je bolezen omejila življenje in ga utesnila,
- da sem včasih sanjaril, da bom postal ravnatelj kakšne zelo ugledne šole, a o tem ne sanjam več,
- da ne morem več jesti

- sveže solate in ne popiti kozarca vina,
- da rad poučujem, a včasih ob koncu dneva nimam več moči,
- da je moja crohnova bolezen aktivna jeseni in spomladi, torej ciklično kot moje delo,
- da sem bil v bolnišnici na operaciji, ko bi moral imeti nagovor v Združenju profesorjev in raziskovalcev verske vzgoje,
- da sem se počutil poklicno razvrednotenega, ko je moj govor moral prebrati kolega,
- da lahko potujem le tja, kjer imajo sodobno tehnologijo.

Ko prihajate v mojo bolniško sobo, morate poznati moje telo:

- da se bojim medicinskih postopkov, ki potekajo ponoči ... prestrašen se prebudim in zagledam tri metre zraka v infuzijski cevi ... prepognem jo in pokličem ... sestre pridejo hitro ... a jaz ne bom pozabil ... in moje telo v bolnišnici vselej ostane brez spanja,
 - da vem za izgubo 12 kilo-
- gramov, kar ni zapisano v zdravniškem popisu bolezni ... prositi sem moral za subklavijski kateter za dodatno prehrano, preden sem jo dobil,
 - da se bojim starejših specializantov, ki govorijo o novi operaciji, če se črevo ne odpre v naslednjih štirih dneh ... informacija, ki mi niti ne koristi niti me ne tolaži,
 - da jemljem mesalazin, prednison, questran, vitamin B12, relafen ... vsak dan več kot 20 tablet ... če se prav spomnim,
 - da sovražim vizite, ki potekajo zunaj moje bolniške sobe, vizite, pri katerih ni sester, moje žene, mojih otrok, mojega pastora ali celo mene samega ... vizite prek mene, okoli mene, a ne z menoj,
 - da se mi to telo zdi izmučeno, ranljivo, zvezano ... a je še vedno jaz,
 - da živim s pomočjo zdravil,
 - da živim s pomočjo tehnologije,
 - da živim v čakanju, v večnem »adventnem času« zdravniških ordinacij.

Ko prihajate v mojo bolniško sobo, morate poznati moje srce:

- da sem čustven ... in polno čuteč človek,
- da se bojim nazogastrične sonde, včasih zvite in zamašene v mojih ustih,
- da se vsakič bojim operacije,
- da sem nekoč med prebujanjem po operaciji čutil, da ne morem dihati,
- da se bojim, da se bom po operaciji zbudil s stomo z odvajalno vrečko,
- da se ob vsaki delni zapori črevesa bojim nove operacije,
- da sem izgubil zaupanje v svoje telo,
- da sem zdaj pogosteje kot pred boleznijo žalosten in potr,
- da mnogi kronični bolniki razmišljajo o samomoru ... in da sem eden teh,
- da je pojav simptomov strašen in izčrpavajoč,
- da me jezi nepravilnost življenja: moj starejši brat preveč jí, preveč pije, se preveč zabava, pa je zdrav, vedno zdrav,
- da glede bolezni enako čuti moja žena in zdi se

mi, da tudi moji kolegi ... ljudje, kakršen sem bil nekoč jaz, pa ne bom nikoli več,

- da me skrbi prihodnost, zdravstveno zavarovanje, staranje in kako bom zmo-gel,
- da hrepenim po enem polnem dnevu brez simptomov,
- da hlepim po izboljšanju zdravstvenega stanja,
- da je biti bolan narcisistično, dolgočasno, puščobno in boleče,
- da so trenutki, ko si želim, da bi se vdal.

Ko prihajate v mojo bolniško sobo, morate poznati moj um in mojega duha:

- da iščem smisel v trpljenju in da je trpljenje spodbuda za versko spraševanje,
- da imam vero in jo izgubljam,
- da se oklepam svoje vere kljub vsem nasprotnim dokazom,
- da sem ves čas zaposlen z bojem za smisel,
- da počasi začnem verjeti, da je smisel to, kar vlagamo v trpljenje, ne tisto, kar iz njega dobivamo,

- da so Bog, vera, smisel, višji namen, ljubezen, odrešenje bit mojega bivanja,
 - da se v mislih spopadam z Bogom,
 - da je bil celo Job videti bolj pravičen od Boga,
 - da so v mojem verskem iskanju besede pomembne, glasba je zrcalo moji duši in obhajilo bistvo skrivnosti,
 - da globoko verjamem, da moram izkoristiti trpljenje,
 - da bolezen vsiljuje vprašanje o Bogu in hkrati ponuja brezbožni odgovor, da je namen boleznin vprašanje smrti.
- Ko prihajate v mojo bolniško sobo, morate ohranjati moje upanje. Vedeti morate:
- da sem prepričan, da ljubezen premaga sovraštvo, upanje obup, življenje smrt,
 - da upam proti upanju, da molim in verjamem, da molitev zdravi,
 - da včasih vidim smisel trpljenja,
 - da me umiranje dela boljšega, bolj nežnega, bolj sočutnega, bolj ljubečega, bolj pozornega, bolj pristnega v žalosti in v veselju.
 - da sem besen, ker ne bom nikdar ozdravljen,
 - da ima crohnovo bolezen tudi moja hči, ki ima komaj 33 let,
 - da je tudi ona že prestala prvo operacijo in jo mučijo podobne misli, kot mene,
 - da sem jezen in žalosten,
 - da mi boste kljub temu stali ob strani,
 - da boste ohranjali moje upanje pri življenju, saj je to vse, kar imam.

Bog odprl bo pot

Gospod, zaupam ti, da boš storil,
česar nihče drug ne zmore,
na način, kot le ti znaš,
da bom priča čudežem,
ki jih lahko narediš samo ti.
(Roy Lessin)

»Gospod hodi pred teboj. On bo s teboj. Ne bo te pustil samega in ne bo te zapustil. Nikar se ne boj in se ne plaši!« (5 Mz 31,8)

Jezus, ti si Pot in ti si tisti, ki utiraš pot. Hodiš pred menoj in mi pripravljajš stezo, ki je del tvojega načrta, in jaz ti bom sledil. Vem, da boš poskrbel za vsako podrobnost in vse bo že pripravljeno še preden prispem na cilj. Pot bo razkrita in utrjena, smer pa določena. Zaupam ti, da boš odklenil vrata, ki se morajo odpreti, razvezal vezi, ki jih je potrebno razvezati, in odstranil ovire, ki morajo biti odstranjene. Prosim te, da poskrbiš za vse, kar potrebujem na tej poti. Odpri mi oči, da vidim stezo, po kateri naj ti sledim. Daj mi umevanje, da stopam v pravi smeri. Utrdi me s potrpežljivostjo, da ne bom preveč hitel. Deluj v mojih besedah in dejanjih, da bom ravnal tako kot je prav. Zaupam ti, da boš storil, česar nihče drug ne zmore, na način, kot le ti znaš, da bom priča čudežem, ki jih lahko narediš samo ti. Gospod, hvala ti, ker boš odprl pot.

Naš nebeški Oče nas poskuša neprenehoma voditi do novih duhovnih odkritij, kajti za nas ima pripravljeno prihodnost, polno bogatih izzivov. (William Brattle Oliver)

Bog odprl bo pot, ko ne vidim več poti. In kadar se zgubim v temi, pot Gospod mi razsvetli. On vodnik bo moj, tesno hodil bo z menoj. Z ljubeznijo in vso močjo, Bog odprl bo pot, on odprl bo pot. (Don Moen) »Speljal bom pot skozi puščavo in reke skozi pustinjo.« (Izaija 43,19)

Priprava in prevod: uredništvo

**ČE HOČEŠ HITETI, POJDI SAM, ČE HOČEŠ
PRITI DALEČ, POJDI V SKUPINI.**

AFRIŠKI PREGOVOR

**OBSTAJATA SAMO DVA NAČINA KAKO ŽIVETI
SVOJE ŽIVLJENJE: PRVI PRAVI, DA NIČ NI
ČUDEŽ, DRUGI PA, DA VSE JE ČUDEŽ.**

ALBERT EINSTEIN

**SKRIVNOST SREČE JE V TEM,
DA ZMOREŠ NAJTI RADOST V VESELJU
DRUGEGA.**

GEORGES BERNANOS

**PRIJAZNOST JE POMEMBNEJŠA OD
MODROSTI IN TO SPOZNANJE JE ZAČETEK
MODROSTI.**

THEODORE ISAAC RUBIN

**KADAR SE TVOJ STRAH DOTAKNE BOLEČINE
DRUGEGA, POSTANE POMILOVANJE.
KADAR SE TVOJA LJUBEZEN DOTAKNE
BOLEČINE DRUGEGA,
POSTANE SOČUTJE.**

STEPHEN LEVINE

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

»Vi, ljubi, pa izgrajujte sebe na temelju svoje presvete vere, tako da molite v Svetem Duhu, ohranite se v Božji ljubezni in čakajte na usmiljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki pelje v večno življenje.«

Judovo pismo 1,20